

İyilik Teleskobu

Yavuz DEMİRKIRAN

İyilik Teleskobu

Yavuz DEMİRKİRAN

Mia, evlerin eski dostlar gibi birbirine yaslandığı Maple Sokağı'nda yaşıyordu. Sekiz yaşındaydı; sıcak kahverengi teni, iki topuz yapılmış kıvrırcık siyah saçları ve burnunun üzerinde çilleri vardı. Mia bir şeyleri fark etmeyi severdi—minicik karıncaları, değişen bulutları, Bayan Lee'nin kedisinin hep aynı pencerede oturuşunu. Gördüklerini çizmek için yanında not defteri olan küçük bir bez çanta taşırdı.

Bir cumartesi Mia, Büyükanne Ruth'un tavan arasını keşfetti. Tozlu kutular sessiz dağlar gibi duruyordu ve bir köşede piring bir teleskop yaslanmıştı. Ezik ve çizikti ama camı berraktı. İple bağlanmış bir notta 'Yakından bak' yazıyordu. Mia içinden baktı. Yıldızlar yerine sokağındaki evleri gördü; sanki teleskop tam nereye bakacağını biliyormuş gibi hafifçe parlıyorlardı.

Merdiven boşluğundan Mia, Büyükanne Ruth'un mutfakta tek başına oturduğunu, çayını karıştırıp pencereden dışarı baktığını gördü. Teleskop onun etrafında yumuşak, altın rengi bir ışık gösteriyordu—birinin bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu anlatan bir parıltı. Mia, Büyükanne Ruth'un ailesinin çok uzaklara taşındığını hatırladı. Kalbi küt küt atarak merdivenden indi. 'Bir şey yapmalıyım,' diye fısıldadı.

Mia annesiyle kurabiye pişirdi—Büyükanne Ruth'un en sevdiği çikolatalı kurabiyelerden. Parlak bir ayçiçeği resmi çizip çantasına koydu. Sonra Büyükanne Ruth'un kapısını çaldı. 'Merhaba canım,' dedi Büyükanne Ruth şaşkınlıkla. Gümüş beyazı saçları gevşek bir topuz yapılmıştı ve üzerinde lavanta rengi bir hırka vardı. Yumuşak mavi gözleri gülümsemeyle kırıştı.

Mutfak masasına oturup kurabiyeleri çaya batırdılar. Büyükanne Ruth, çok uzaklarda yaşayan torunundan bahsetti. Mia onu dinledi ve Büyükanne Ruth'un gözlerinin çevresindeki gülümseme çizgilerini fark etti. 'Gelecek hafta yine gelirim,' diye söz verdi Mia. Eve dönerken teleskoptan yeniden baktı. Bu kez sokağın aşağısında, mutfak rafları neredeyse boş olan bir aile gördü—kapılarının çevresinde soluk, mavi bir ışık parlıyordu.

Ertesi sabah Mia, arkadaşı Theo'ya teleskoptan bahsetti. Theo yedi yaşındaydı, yaşına göre küçüktü; kısa siyah saçları ve ön dişi eksik bir gülümsemesi vardı. Yeşil kapüşonlusunu giymiş, turuncu sırt çantasını taşıyordu. 'Bir iyilik teleskobu mu?' dedi gözleri fal taşı gibi açılarak. 'Bakabilir miyim?' İçinden baktı ve aynı mavi parıltıyı gördü. 'Yardım etmeliyiz,' dedi.

Mia ve Theo bir plan yaptı. Mia'nın defterine bir liste yazdılar: yiyecek topla, teslim et ve başkalarını davet et. Theo'nun annesi onlara konserve çorbalar ve bir torba pirinç verdi. Mia'nın babası elma ve ekmek ekledi. Her şeyi kutulara koyup Theo'nun küçük kırmızı el arabasıyla çektiler. Ailenin kapısının etrafındaki mavi parıltı, sanki teşekkür eder gibi hafifçe nabız gibi atıyordu.

Evde Bayan Okafor kapıyı açtı. Uzun boylu ve güçlüydü; koyu kahverengi teni, parlak desenli bir başörtüsü ve elbisesinin üzerinde turkuaz bir önlük vardı. Üç çocuk arkasından baktı. 'Biraz yiyecek getirdik,' dedi Mia yumuşak bir sesle. Bayan Okafor'un kehribar rengi gözleri yaşlarla doldu. 'Teşekkür ederim,' diye fısıldadı. 'Fark ettiniz.' Sıcak gülümsemesi Mia'nın kalbini doldurdu.

İyilik teleskobunun haberi yayıldı. Mia'nın arkadaşları içinden bakmak istedi. Her seferinde yardıma ihtiyacı olan birini gördüler: kaldırımının karını küremek gereken bir komşu, parkta bir arkadaşına ihtiyacı olan bir çocuk. Teleskop onları yumuşak, parlayan renklerle gösteriyordu. 'Sanki teleskop biliyor,' dedi Theo. 'Hayır,' dedi Mia. 'Sadece fark etmemize yardım ediyor.'

Mia garajında bir iyilik kulübü kurdu. Afişler çizdiler ve mahallenin büyük bir haritasını yapıp her iyiliği bir yıldızla işaretlediler. Büyükanne Ruth yardıma geldi; lavanta rengi hırkası gri duvarların önünde parlıyordu. Bayan Okafor çocuklarını ve bir tencere çorbasını getirdi. 'Ben de yardım etmek istiyorum,' dedi. 'Biri beni fark etti. Şimdi ben de başkalarını fark edebilirim.'

Bir öğleden sonra Mia teleskoptan baktı ve Büyükanne Ruth'un evinin yine altın renginde parladığını gördü. Ama bu kez Büyükanne Ruth yalnız değildi—Bayan Okafor ve Theo ile mutfak masasında kart oynayarak gülüyordu. Parıltı sıcak, mutlu bir pembeye dönüşmüştü. Mia teleskobun sihirli olmadığını anladı. Sadece kalbinin zaten nasıl göreceğini bildiği şeyi gösteriyordu.

Mia defterine yazdı: 'Empati fark etmekle başlar.' İçinde bir kalp olan teleskobun resmini çizdi. İyilik kulübü büyüdü. Kurabiyeler dağıttılar, kitap paylaştılar ve neşeli notlar yazdılar. Teleskop Mia'nın çantasında kaldı ama artık ona o kadar ihtiyaç duymuyordu. Kendi gözleriyle—ve kendi kalbiyle—fark etmeyi öğrenmişti.

Mahalle deđiřti. Bayan Lee'nin kedisi Theo'da bir arkadař buldu. Büyükanne Ruth'un evi kulüp binası oldu; kahkahalar ve çay kokusuyla doldu. Bayan Okafor çocuklara ünlü mısır ekmeđini yapmayı öğretti. Herkes yardım etmenin yollarını gözlüyordu. İyilik teleskobu, Mia'nın hayal ettiđinden daha büyük bir řey başlatmıřtı—her köřeye ulaşan bir fark etme zinciri.

Bir akşam Mia ve Theo, Büyükanne Ruth'un verandasında oturup gün batımını izlediler. 'Sence teleskop bize yeni birini gösterir mi?' diye sordu Theo. Mia gülümsedi. 'Belki. Ama iyi olmak için ona ihtiyacımız yok.' Evlerin parlayan pencerelerine baktı; her biri bir hikâye barındırıyordu. 'Sadece gözlerimizi açık tutmalıyız.'

Büyükanne Ruth bir tepsi limonata getirdi. 'Siz ikiniz bu eski sokağı yeniden genç hissettirdiniz,' dedi. Mia ona sarıldı. 'Fark etmemize sen yardım ettin,' dedi. İyilik teleskobu veranda korkuluğunda duruyor, son ışığı yakalıyordu. Onlara küçük şeylerin—bir kurabiye, bir gülümseme, bir kutu yiyeceğin—bir mahalleyi bir aileye dönüştürebileceğini öğretmişti.

Ve böylece Maple Sokağı'nda iyilik bir bahçe gibi büyüdü. Mia teleskobunu yeni maceralara hazır tuttu. Ama gerçek sihrin kendi kalbinde olduğunu biliyordu—fark etmenin basit gücü. Çünkü çevremizdeki insanlara dikkat ettiğimizde, yardım etmenin basit yollarını buluruz. Ve bu, her seferinde bir iyilikle, tüm dünyayı daha mutlu bir yer yapar.